

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 14/05
23.06.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић председника већа, Споменке Зарић и Слађане Накић - Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, ради накнаде штете због повреде ауторских права, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против решења Окружног суда у Крагујевцу П. 8/04 од 22.12.2004. године, у седници већа од 23.6.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ решење Окружног суда у Крагујевцу П. 8/04 од 22.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Крагујевцу П. 8/04 од 22.12.2004. године одређена је привремена мера и забрањено туженом да продаје дело "ВВ" коју је тужени ауторизовао, до правноснажног окончања ове парнице.

Против наведеног решења тужени је благовремено изјавио жалбу, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу члана 365. у вези члана 381. раније важећег ЗПП-а, који се примењује на основу члана 491. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да жалба није основана.

У поступку нису учињене битне повреде из члана 354. став 2. ЗПП на које Врховни суд као другостепени пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано истиче битна повреда поступка из става 2. тачка 14. овог члана, будући да је побијано решење јасно и разумљиво, нема противуречности и садржи све разлоге о одлучним чињеницама.

Тужилац је против туженог поднео тужбу за утврђење да је повређено његово ауторско право тако што је тужени у књизи "ВВ" објавио без знања и одобрења тужиоца делове из ауторских дела тужиоца "ГГ" и "ДД". Тужилац је тужбом тражио накнаду материјалне и нематеријалне штете, те да суд донесе привремену меру којом се забрањује продаја дела "ВВ" коју је ауторизовао тужени, до правноснажног окончања ове парнице. Побижаним решењем, одређена је привремена мера забраном туженом да продаје ово дело. Суд је извршио увид у књиге "ГГ", чији је аутор тужилац и "ДД", чији су аутори тужилац, ЋЋ и ЕЕ, као и у књигу "ВВ". Утврђено је да је тужени себе означио као аутора ове књиге, иако је у њој на странама __, __, __. и __. садржан изворни текст из тужиоцеве књиге "ДД" са страна __, __, __. и __.

С обзиром на наведено, Врховни суд налази да је правилно нижестепени суд применио материјално право када је донео решење о одређивању привремене мере, којом је искучио из промета спорно ауторско дело.

Наиме, чланом 176. став 1. Закона о ауторским и сродним правима, предвиђено је да на захтев носиоца права који учини вероватним да је његово ауторско или сродно право повређено, или да ће бити повређено, суд може да одреди привремену меру одузимања или искључења из промета предмета којима се врши повреда, односно меру забране настављања започетих радњи којима би се могла извршити повреда. Чланом 178. став 2. истог закона предвиђено је да жалба против решења којима је суд одредио привремену меру из члана 176. не одлаже извршење решења.

У конкретном случају, након увида у спорну књигу коју је потписао тужени, као и у књиге чији је аутор односно коаутор био тужилац, суд је правилно утврдио да је тужилац учинио вероватним да је његово ауторско право повређено, па је решење о привременој мери основано у смислу чл. 176. став 1. Закона о ауторском и сродним правима и члана 278. раније важећег ЗПП-а. Стога се жалбом туженог неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 368. у вези члана 381. ЗПП-а

Председник већа,

судија,

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

ЉМ